DECYZJA KOMISJI

z dnia 8 grudnia 2006 r.

w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Danię dotyczących niektórych przemysłowych gazów cieplarnianych

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 5934)

(Jedynie tekst w języku duńskim jest autentyczny)

(2007/62/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. FAKTY I PROCEDURA

(1) Pismem z dnia 2 czerwca 2006 r. Stałego Przedstawicielstwa Królestwa Danii przy Unii Europejskiej rząd duński, powołując się na art. 9 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]), zgłosił Komisji swoje przepisy krajowe zawierające regulacje dotyczące niektórych przemysłowych gazów cieplarnianych, których utrzymanie uznał za konieczne po przyjęciu rozporządzenia, a także przedstawił uzasadnienie ich utrzymania.

(2) W piśmie tym rząd duński wskazuje, że Królestwo Danii zamierza utrzymać przepisy krajowe, które są bardziej rygorystyczne niż przepisy rozporządzenia, zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 842/2006.

1. Prawodawstwo wspólnotowe

1.1. *Artykuł 95 ust. 4 i 6 Traktatu WE*

(3) Artykuł 95 ust. 4 Traktatu WE stanowi, że „jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych uzasadnionych ważnymi względami określonymi w artykule 30 lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego, lub środowiska pracy, notyfikuje je Komisji, wskazując powody ich utrzymania".

(4) Zgodnie z art. 95 ust. 6 w terminie 6 miesięcy od zgłoszenia Komisja zatwierdza lub odrzuca zgłoszone przepisy krajowe po sprawdzeniu, czy są one środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między państwami członkowskimi lub czy stanowią one przeszkodę w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

1.2. *Rozporządzenie (WE) nr 842/2006*

(5) Rozporządzenie (WE) nr 842/2006 w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (gazy F) ma na celu zapobieganie oraz kontrolę emisji niektórych gazów (HFC, PFC i SF6) objętych protokołem z Kioto.

(6) Rozporządzenie określa ponadto ograniczoną liczbę zakazów stosowania oraz wprowadzania do obrotu tych substancji, w przypadku gdy istnieją możliwe do zastosowania alternatywne i kosztowo efektywne rozwiązania na poziomie Wspólnoty, a podniesienie poziomu kontroli i odzysku nie jest wykonalne.

(7) Rozporządzenie posiada podwójną podstawę prawną – art. 175 ust. 1 Traktatu WE w odniesieniu do wszystkich jego przepisów z wyjątkiem art. 7, 8 i 9, których podstawą jest art. 95 Traktatu WE z uwagi na wpływ tych przepisów na swobodny obrót towarami w obrębie wspólnego rynku WE.

(8) Artykuł 9 rozporządzenia reguluje wprowadzanie do obrotu, a dokładniej rzecz biorąc, zabrania wprowadzania do obrotu szeregu produktów i urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane lub których działanie jest uzależnione od gazów F objętych rozporządzeniem. Ustęp 3 lit. a) artykułu stanowi, że jeżeli do dnia 31 grudnia 2005 r. państwo członkowskie wprowadziło środki krajowe, które są bardziej rygorystyczne niż te zawarte we wspomnianym artykule i które wchodzą w zakres rozporządzenia, może ono utrzymać te środki krajowe do dnia 31 grudnia 2012 r. Zgodnie z ust. 3 lit. b) środki te muszą zostać zgłoszone Komisji wraz z uzasadnieniem oraz muszą być zgodne z postanowieniami Traktatu.

(9) Rozporządzenie stosuje się od dnia 4 lipca 2007 r., z wyjątkiem art. 9 oraz załącznika II, które stosuje się od dnia 4 lipca 2006 r.

2. Zgłoszone przepisy krajowe

(10) Przepisy krajowe zgłoszone przez Danię zostały wprowadzone w życie na mocy zarządzenia nr 552 z dnia 2 lipca 2002 r.

(11) Zarządzenie to dotyczy trzech gazów cieplarnianych sklasyfikowanych na podstawie Protokołu z Kioto, z których większość wywiera znaczny wpływ na ocieplenie globalne: wodorofluorowęglowodory (HFC), perfluorowęglowodory (PFC) oraz heksafluorek siarki (SF6).

([1]) Dz.U. L 161 z 16.4.2006, str. 1.

(12) Zarządzenie przewiduje ogólny zakaz przywozu, sprzedaży oraz stosowania nowych produktów zawierających wymienione gazy cieplarniane od dnia 1 stycznia 2006 r. oraz zakaz przywozu, sprzedaży i stosowania tych gazów cieplarnianych, zarówno nowo wyprodukowanych, jak i odzyskanych, od dnia 1 stycznia 2006 r.

(13) Od ogólnego zakazu obejmującego nowe produkty zawierające odnośne gazy F przewidziano odstępstwa wymienione w załączniku I do zarządzenia.

(14) Zarządzenie dopuszcza możliwość przyznania odstępstwa przez duńską Agencję Ochrony Środowiska „w bardzo wyjątkowych sytuacjach". Zgłoszenie zawiera opis sytuacji, w których możliwe jest rozważenie procedury odstępstwa, przytaczając jako przykłady nieprzewidywalne oraz nieproporcjonalne skutki zakazu w sytuacji, gdy okazuje się, że alternatywne rozwiązania nie są dostępne lub są nieodpowiednie, lub sytuacje, w których istnieje możliwość wykazania, że całkowity poziom emisji gazu cieplarnianego w przeliczeniu na równoważnik dwutlenku węgla jest niższy w przypadku zastosowania systemów zawierających gazy F. Zgłoszenie zawiera również wytyczne wydane przez duńską Agencję Ochrony Środowiska dla podmiotów zamierzających wystąpić o odstępstwo. Wytyczne te określają kryteria przyznawania lub odmowy przyznania odstępstwa przyjęte przez duńską Agencję Ochrony Środowiska oraz zwięzły przegląd wszystkich wniosków o przyznanie odstępstwa złożonych do chwili obecnej oraz decyzji podjętych przez duńską Agencję Ochrony Środowiska.

(15) Pismem z dnia 26 października 2006 r. Komisja poinformowała rząd duński o otrzymaniu zgłoszenia oraz o tym, że sześciomiesięczny termin przysługujący Komisji na zatwierdzenie lub odrzucenie przepisów krajowych, określony w art. 95 ust. 6, rozpoczyna bieg w dniu 9 czerwca 2006 r., czyli w dniu następującym po dacie otrzymania zgłoszenia.

(16) Pismem z dnia 19 września 2006 r. Komisja powiadomiła pozostałe państwa członkowskie o otrzymaniu zgłoszenia, umożliwiając jednocześnie państwom członkowskim zgłoszenie uwag w terminie 30 dni od powiadomienia. Ponadto Komisja opublikowała zawiadomienie o zgłoszeniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ([2]) w celu poinformowania innych zainteresowanych stron o zgłoszonych przepisach krajowych Danii oraz o przedstawionym uzasadnieniu.

II. OCENA

1. Ocena dopuszczalności

(17) Artykuł 95 ust. 4 dotyczy przypadków, w których po przyjęciu środka harmonizującego, państwo członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych uzasadnionych ważnymi względami określonymi w artykule 30 lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy.

(18) Zgłoszenie Danii dotyczy przepisów krajowych stanowiących odstępstwo od przepisów art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 842/2006. Przepisy te zostały przyjęte i weszły w życie w 2002 r., a zatem przed przyjęciem omawianego rozporządzenia.

(19) Wprowadzanie do obrotu produktów lub sprzętu zawierającego niektóre gazy F jest objęte harmonizacją przepisów na szczeblu Wspólnoty Europejskiej na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006, w szczególności jego art. 9 i załącznika II do tego rozporządzenia.

(20) Zarządzenie duńskie przewiduje bardziej rygorystyczne przepisy niż przepisy rozporządzenia (WE) nr 842/2006, ponieważ przewiduje ono ogólny zakaz przywozu, sprzedaży oraz stosowania nowych produktów zawierających wymienione gazy cieplarniane od dnia 1 stycznia 2006 r. oraz zakaz przywozu, sprzedaży i stosowania tych gazów cieplarnianych, zarówno nowowyprodukowanych jak i odzyskanych, od dnia 1 stycznia 2006 r., podczas gdy przepisy rozporządzenia przewidują ograniczony zakaz wprowadzania do obrotu obejmujący wyłącznie produkty wymienionych w załączniku II.

(21) W świetle powyższego oraz w świetle art. 9 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 842/2006 państwa członkowskie są zobowiązane zgłosić swoje przepisy krajowe Komisji, wraz z podaniem ich uzasadnienia. Środki te muszą być zgodne z postanowieniami Traktatu.

(22) Zgodność jest badana w ramach procedury określonej w art. 95 ust. 4 i art. 95 ust. 6, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia 842/2006. Artykuł 95 ust. 4 wymaga, aby zgłoszenie zawierało uzasadnienie ważnymi względami, o których mowa w art. 30, lub względami ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy.

(23) W świetle powyższego Komisja uznaje, że wniosek przedstawiony przez Danię w celu uzyskania zezwolenia na utrzymanie przepisów krajowych dotyczących niektórych gazów cieplarnianych jest dopuszczalny w myśl art. 95 ust. 4 Traktatu WE.

2. Rzeczowa ocena

(24) Zgodnie z art. 95 ust. 4 i 6 akapit pierwszy Traktatu WE Komisja jest zobowiązana stwierdzić, czy spełnione są wszystkie warunki pozwalające państwu członkowskiemu na utrzymanie swoich przepisów krajowych stanowiących odstępstwo od środka harmonizującego Wspólnoty określonego w tym artykule. W szczególności przepisy krajowe muszą być uzasadnione ważnymi względami, o których mowa w art. 30 Traktatu, lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy, nie mogą stanowić środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w handlu między państwami członkowskimi oraz nie mogą stanowić przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego, która byłaby nieproporcjonalna lub zbędna.

2.1. *Ciężar dowodu*

(25) Komisja, oceniając, czy środki krajowe zgłoszone na podstawie art. 95 ust. 4 są uzasadnione, musi przyjąć jako podstawę powody przedstawione przez państwo członkowskie zgłaszające środki. Oznacza to, że zgodnie z postanowieniami Traktatu obowiązek przedstawienia dowodu na potwierdzenie, że środki krajowe są uzasadnione, spoczywa na państwie członkowskim wnioskującym o utrzymanie przepisów.

([2]) Dz.U. C 228 z 22.9.2006, str. 4.

(26) To właśnie zgłaszające państwo członkowskie jest zobowiązane przedstawić wystarczające uzasadnienie, stan faktyczny oraz dowody naukowe umożliwiające uzyskanie zezwolenia na utrzymanie bardziej rygorystycznego ustawodawstwa krajowego. Zatem to w interesie państwa członkowskiego leży przedstawienie wraz ze zgłoszeniem wszelkich argumentów merytorycznych oraz prawnych mogących stanowić uzasadnienie wniosku ([3]). Nieprzedstawienie tych argumentów wraz ze zgłoszeniem skłania Komisję do uznania zgłoszenia za nieuzasadnione.

2.2. *Uzasadnienie wniosku ważnymi względami, o których mowa w art. 30, lub względami dotyczącymi ochrony środowiska lub środowiska pracy.*

2.2.1. Stanowisko duńskie

(27) Na uzasadnienie utrzymania przepisów krajowych władze duńskie przedstawiły wyjaśnienia zawierające następujące argumenty.

(28) Zarządzenie nr 552 z dnia 2 lipca 2002 r. dotyczy regulacji kwestii związanych z niektórymi gazami cieplarnianymi (HFC, PFC oraz SF6) będącymi gazami cieplarnianymi wywierającymi znaczny wpływ na globalne ocieplenie. Na przykład 1 kg dwóch najbardziej powszechnie stosowanych gazów HFC w Danii (HFC-134a oraz HFC-404A) odpowiada odpowiednio 1 300 oraz 3 780 kg CO_2, podczas gdy 1 kg SF6 odpowiada ponad 22 000 kg CO_2.

(29) Na podstawie protokołu z Kioto Wspólnota Europejska zobowiązała się ograniczyć wspólnotową emisję gazów cieplarnianych w latach 2008–2012 o przynajmniej 8 % w stosunku do poziomu z 1990 r. Podczas kolejnych rozmów w ramach WE (decyzja Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań ([4]))Dania zobowiązała się ograniczyć całkowity poziom swojej emisji gazów cieplarnianych we wspomnianym okresie o 21 %.

(30) W zgłoszeniu władze duńskie wskazują na cel ochrony środowiska, w szczególności zaś wskazują na potrzebę realizacji, przy pomocy wszelkich możliwych środków, celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wyznaczonego w decyzji 2002/358/WE.

(31) Celem odnośnego zarządzenia jest przyczynienie się do ograniczania emisji gazów cieplarnianych poprzez zapobieganie emisjom fluorowanych gazów cieplarnianych.

(32) Władze duńskie argumentują, że celem duńskiego zarządzenia w sprawie przemysłowych gazów cieplarnianych jest ograniczenie ich stosowania, a zatem maksymalne ograniczenie emisji przemysłowych gazów cieplarnianych, które umożliwi Danii wypełnienie jej zobowiązań międzynarodowych w tym zakresie. Władze duńskie uważają, że ambitny cel ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, który Dania zobowiązała się zrealizować na podstawie decyzji 2002/358/WE, wymaga wspólnych wysiłków w odniesieniu do wszystkich źródeł emisji gazów cieplarnianych.

(33) HFC są stosowane w Danii głównie w postaci płynów chłodzących w urządzeniach chłodniczych. PFC nie są już w chwili obecnej stosowane w Danii. SF6 był wcześniej stosowany w oknach dźwiękochłonnych oraz w sektorze elektrycznym w niektórych przełącznikach. Obecnie jest on stosowany wyłącznie w przełącznikach w ilości zaledwie kilku ton rocznie.

(34) W zgłoszeniu władze duńskie przytaczają prognozy, według których w razie braku dalszej regulacji poziom emisji wspomnianych gazów wzrośnie dwukrotnie do roku 2010, powodując emisje wyższe o 0,5–0,7 miliona ton w przeliczeniu na równoważnik dwutlenku węgla niż w przypadku stosowania zgłoszonych przepisów ustawodawczych.

(35) Władze duńskie podkreślają, że zasady wprowadzone na szczeblu Wspólnoty rozporządzeniem (WE) 842/2006, mające na celu redukcję emisji poprzez kontrolę emisji zostały wprowadzone do przepisów ustawodawczych Danii już przed ponad 50 laty i nadal pozostają w mocy w odniesieniu do zastosowań obejmujących wykorzystanie gazów F, jest zatem mało prawdopodobne, że przyczynią się do dalszej redukcji emisji.

(36) W zgłoszeniu Dania przedstawia zwięzły opis niektórych obszarów zastosowania, dla których opracowano alternatywne rozwiązania, które podlegają tym samym regulacji na podstawie przepisów duńskich. Z punktu widzenia Danii istnieje domniemanie, że istnieją alternatywne rozwiązania, które mogą zostać użyte w miejsce przemysłowych gazów cieplarnianych do zastosowań objętych zakazem od dnia 1 stycznia 2006 r. i tych podlegających zakazowi od dnia 1 stycznia 2007 r.

(37) Ogólnemu zakazowi przywozu, sprzedaży oraz stosowania nowych produktów zawierających gazy F objęte zakazem towarzyszą odstępstwa określone w załączniku I do zarządzenia. Odstępstwa te obejmują szereg zastosowań szczególnych, przy czym w odniesieniu do wielu bardziej powszechnych zastosowań możliwość odstępstwa zależy od ilości gazów cieplarnianych stosowanych w poszczególnych systemach, zatem odstępstwo obejmuje na przykład urządzenia chłodnicze, pompy cieplne lub urządzenia klimatyzacyjne o zawartości gazu między 0,15 a 10 kg, a także systemy chłodnicze służące do odzyskiwania ciepła o zawartości gazu mniejszej lub równej 50 kg. Produkty przeznaczone dla statków oraz do zastosowań wojskowych a także stosowanie SF6 w urządzeniach wysokiego napięcia nie jest objęte zakazem.

(38) Oprócz odstępstw wymienionych powyżej, duńskie zarządzenie przewiduje możliwość uzyskania odstępstwa od ogólnego zakazu „w bardzo wyjątkowych przypadkach". Ten rodzaj odstępstwa ma na celu zapobieżenie sytuacji, w której zastosowanie zakazu w przypadkach szczególnych mogłoby mieć nieproporcjonalnie poważnie konsekwencje (w przypadkach nieprzewidzianych w chwili przyjęcia zarządzenia, w sytuacji gdy instalacja urządzenia chłodniczego opartego na rozwiązaniu alternatywnym względem HFC wymagałaby poniesienia nieprzewidzianych i nieuzasadnionych dodatkowych kosztów przez instalatora/właściciela lub w sytuacjach gdy możliwe jest wykazanie, że całkowity poziom emisji gazu cieplarnianego w przeliczeniu na równoważnik dwutlenku węgla jest niższy w przypadku systemu zawierającego gazy F).

([3]) Patrz: komunikat Komisji dotyczący art. 95 (ust. 4, 5 i 6) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (COM(2002)760 wersja ostateczna z 23.12.2002), w szczególności jego ust. 13.

([4]) Dz.U. L 130 z 15.5.2002, str. 1.

(39) Wariant odstępstwa stosuje się w taki sposób, aby poprawę stanu środowiska naturalnego oczekiwaną w wyniku zastosowania zakazu osiągnięto w sposób najlepszy i najbardziej efektywny z punktu widzenia całokształtu środowiska naturalnego, również zużycia energii.

(40) Zgodnie z art. 8 Ustawy w sprawie substancji i produktów chemicznych nr 21 z dnia 16 stycznia 1996 r. zakazu nie stosuje się do przywozu, produkcji oraz sprzedaży produktów przeznaczonych wyłącznie na eksport.

(41) Dodatkowo zakaz nie dotyczy przywozu przemysłowych gazów cieplarnianych stosowanych do produkcji określonych produktów przeznaczonych na eksport.

(42) Rząd duński utrzymuje, że zarządzenie ma na celu ochronę środowiska i że jest konieczne oraz odpowiednie z punktu widzenia zapobiegania oraz redukcji emisji gazów fluorowanych. Zatem w jego opinii zarządzenie jest zgodne z postanowieniami Traktatu.

2.2.2. Ocena stanowiska Danii

(43) Po zbadaniu informacji przedstawionych przez Danię Komisja uważa, że wniosek dotyczący utrzymania bardziej rygorystycznych przepisów niż przepisy przewidziane w rozporządzeniu (WE) 842/2006 może zostać uznany za zgodny z Traktatem z następujących względów.

2.2.2.1. Względy środowiskowe:

(44) Zarządzenie stanowi część szerszej strategii wprowadzanej w życie przez Danię w celu osiągnięcia celu ograniczenia emisji przyjętego przez ten kraj na mocy protokołu z Kioto i porozumienia w sprawie wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań przyjętego następnie na szczeblu Wspólnoty. Na podstawie wspólnotowego porozumienia Dania jest zobowiązana ograniczyć emisję gazów cieplarnianych w latach 2008–2012 o 21 % w porównaniu z rokiem referencyjnym 1990.

(45) W świetle powyższego, aby zrealizować swoje zobowiązania, Dania wdraża strategię klimatyczną uwzględniającą każde źródło emisji gazów cieplarnianych. Środki dotyczące gazów F stanowią zatem cześć ogólnych wysiłków Danii na rzecz realizacji swoich zobowiązań. Należy odnotować, że zgodnie z prognozami w przypadku braku dalszych regulacji poziom emisji gazów F wzrośnie dwukrotnie do roku 2010 w wyniku wzrastającego poziomu wykorzystania chłodnictwa oraz stopniowej eliminacji stosowania HCFC w chłodnictwie na mocy rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową ([5]).

(46) Oczekuje się, że wynikiem stosowania rozporządzenia (WE) nr 842/2006 będzie znaczne ograniczenie emisji gazów F we Wspólnocie, szczególnie w tych państwach członkowskich, w których nie są jeszcze stosowane odpowiednie środki redukcji emisji gazów F, głównie poprzez środki kontroli gazów F wykorzystywanych do pewnych zastosowań oraz ich odzyskiwania. Jednakże już ponad 50 lat temu Dania przyjęła porównywalne przepisy ustawodawcze (polityka w zakresie kontroli obejmująca głównie obowiązkowe programy szkoleń, regularne kontrole szczelności instalacji) obejmujące zastosowania gazów F, a zatem jest mało prawdopodobne, że spowodują one dalszą redukcję, która mogłaby w znaczym stopniu przeciwdziałać oczekiwanemu wzrostowi emisji gazów F w Danii.

(47) Uwzględniwszy powyższe, Komisja uznaje, że względy ochrony środowiska przedstawione przez Danię, mianowicie ograniczenie oraz zapobieganie emisjom gazów fluorowanych, są uzasadnione.

2.2.2.2. Odpowiedniość oraz proporcjonalność duńskiego zarządzenia w odniesieniu do celu osiągnięcia dalszej redukcji emisji fluorowanych gazów cieplarnianych:

(48) W tym kontekście, w celu dalszej redukcji oraz zapobiegania emisjom gazów F, Dania już w 2002 r. zdecydowała się przyjąć wariant selektywnego wprowadzania w życie zakazów wprowadzania do obrotu nowych urządzeń. Selekcja opierała się na badaniach zmierzających do stwierdzenia w szczególności, czy istnieją alternatywne rozwiązania względem stosowania gazów F.

(49) W oparciu o badania, zarządzenie wprowadza ogólny zakaz przywozu, sprzedaży i stosowania nowych produktów zawierających gazy F od dnia 1 stycznia 2006 r., przewidując jednocześnie znaczną liczbę odstępstw i wyłączeń, na mocy których niektóre produkty i urządzenia są automatycznie wyłączone lub mogą zostać wyłączone z zastrzeżeniem określonych warunków, lub na podstawie zmienionego harmonogram zakazu. Załącznik I do zarządzenia określa odstępstwa w odniesieniu do zastosowań szczególnych (np. aerozole medyczne, sprzęt laboratoryjny), natomiast w odniesieniu do kilku zastosowań powszechnych odstępstwa uzależnione od ilości gazu fluorowanego wykorzystanego w danym systemie, które powodują wyłączenie z zakazu urządzeń chłodniczych, pomp cieplnych lub urządzeń klimatyzacyjnych o zawartości gazu między 0,15 a 10 kg oraz systemów chłodniczych służących do odzyskiwania ciepła o zawartości gazu mniejszej lub równej 50 kg. Produkty przeznaczone dla statków oraz do zastosowań wojskowych a także stosowanie SF6 w urządzeniach wysokiego napięcia nie jest objęte zakazem.

(50) Ponadto zarządzenie dopuszcza możliwość udzielenia zwolnienia przez duńską Agencję Ochrony Środowiska w „w bardzo wyjątkowych sytuacjach", mianowicie w przypadkach nieprzewidzianych w momencie przyjęcia zarządzenia, w sytuacjach gdy okazuje się, że alternatywne rozwiązania są niedostępne lub nieodpowiednie lub gdy wykazano, że całkowity poziom emisji gazu cieplarnianego (włączając „emisję pośrednią" spowodowaną zużyciem energii) w przeliczeniu na równoważnik dwutlenku węgla jest niższy przy zastosowaniu systemu zawierającego gazy F.

(51) Procedura stosowana przez Agencję Ochrony Środowiska jest wyraźnie opisana, podobnie jak kryteria, na podstawie których podejmowane są decyzje przyznania, bądź odmowy wyłączenia. Kryteria te uwzględniają zasadę proporcjonalności.

(52) Podobnie, warto zauważyć, że zarządzenie dopuszcza stosowanie gazów F na potrzeby serwisowania oraz konserwacji istniejącego sprzętu, co ma na celu zapobieżenie przedwczesnemu pozbywaniu się sprzętu.

([5]) Dz.U. L 244 z 29.9.2000, str. 1.

(53) Uznając, że zarządzenie ma wpływ na swobodny obrót towarami we Wspólnocie, w wyniku powyższej analizy Komisja uznała, że zarządzenie jest uzasadnione z punktu widzenia ochrony środowiska i uwzględnia wpływ przewidywanych zakazów na rynek wewnętrzny, którym towarzyszy wariant udzielenia indywidualnych wyłączeń.

(54) Należy przypomnieć ponadto, że art. 9 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 842/2006 dopuszcza utrzymanie środków krajowych jedynie do dnia 31 grudnia 2012 r., w świetle czego, a także w świetle faktu, że zgłoszenie dokonane przez Królestwo Danii zawierało odniesienie do tego artykułu, można przyjąć, że zarządzenie będzie stosowane przez ograniczony okres.

2.3. *Brak arbitralnej dyskryminacji lub ukrytego ograniczenia w handlu między państwami członkowskimi*

(55) Na mocy art. 95 lit. 6 Traktatu WE Komisja zatwierdza lub odrzuca odnośne przepisy krajowe po sprawdzeniu, czy są one środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między państwami członkowskimi.

(56) Należy przypomnieć, że wniosek złożony na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE musi zostać poddany ocenie w świetle warunków określonych zarówno w tym ustępie, jak ust. 6 tego artykułu. Jeżeli jeden z tych warunków nie jest spełniony, wniosek może zostać odrzucony bez konieczności rozpatrywania pozostałych warunków.

(57) Zgłoszone przepisy krajowe mają charakter przepisów ogólnych i stosuje się je zarówno do produktów krajowych, jak i importowanych. Brak jest dowodów potwierdzających, że zgłoszone przepisy krajowe mogą być wykorzystywane jako środek arbitralnej dyskryminacji między podmiotami gospodarczymi we Wspólnocie.

(58) Celem zarządzenia jest ochrona środowiska naturalnego, nie istnieją przesłanki pozwalające, aby sądzić, że zarządzenie może poprzez swoje cele lub stosowanie powodować arbitralną dyskryminację lub stanowić ukrytą barierę w handlu.

(59) Wobec zagrożeń dla środowiska powodowanych przez niektóre gazy F Komisja uznaje, że nie istnieją dowody na potwierdzenie tezy, że przepisy krajowe zgłoszone przez władze duńskie stanowią nieproporcjonalną przeszkodę w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego w odniesieniu do realizowanych celów.

III. **WNIOSEK**

(60) W świetle powyższych rozważań oraz uwzględniając uwagi przedstawione przez państwa członkowskie i inne strony trzecie w sprawie zgłoszenia przedstawionego przez władze duńskie, Komisja jest zdania, że wniosek Danii przedłożony dnia 2 czerwca 2006 r. dotyczący utrzymania do dnia 31 grudnia 2012 r. bardziej rygorystycznych duńskich przepisów krajowych niż przepisy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 w odniesieniu do wprowadzania do obrotu produktów oraz urządzeń, które zawierają gazy F lub których funkcjonowanie zależy od tych gazów, jest dopuszczalny.

Ponadto Komisja stwierdza, że odnośne przepisy krajowe:

— spełniają wymagania ochrony środowiska naturalnego,

— uwzględniają istnienie oraz techniczną i gospodarczą dostępność rozwiązań alternatywnych względem zastosowań objętych zakazem w Danii i mogą powodować ograniczone skutki gospodarcze,

— nie stanowią środków arbitralnej dyskryminacji, oraz

— nie stanowią ukrytego ograniczenia w handlu między państwami członkowskimi,

— są tym samym zgodne z postanowieniami Traktatu

Komisja uznaje zatem, że mogą zostać zatwierdzone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przepisy krajowe dotyczące niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych, które Królestwo Danii zgłosiło Komisji pismem z dnia 2 czerwca 2006 r. i które są bardziej rygorystyczne niż przepisy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 w odniesieniu do wprowadzania do obrotu produktów oraz urządzeń, które zawierają gazy F lub których funkcjonowanie zależy od tych gazów, zostają niniejszym zatwierdzone. Królestwo Danii jest uprawnione do utrzymania tych przepisów do dnia 31 grudnia 2012 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do Królestwa Danii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Stavros DIMAS

Członek Komisji